

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2018, č. j. 73 A 22/2017 - 54,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2018, č. j. 73 A 22/2017 - 54, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 28. 6. 2017, č. j. JMK 94089/2017, a rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 30. 3. 2017, č. j. ODSČ-62071/17-20, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 25 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2017, č. j. JMK 94089/2017, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále též „správní orgán“) ze dne

30. 3. 2017, č. j. ODSČ-62071/17-20. Dle správního orgánu se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v neoprávněném zastavení v rozporu s § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu zjištěném na pozemní komunikaci ulice Jihlavská 20 – naproti FN (fakultní nemocnice) v Brně dne 21. 8. 2015 v 10:41 hodin. Za spáchání správního deliktu uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Za nedůvodnou označil námitku zániku odpovědnosti za správní delikt z důvodu překročení lhůty pro zahájení řízení dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „přestupkový zákon“). Neshledal přitom namítaný rozpor § 112 odst. 2 uvedeného zákona s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“). Nepřisvědčil ani námitkám poukazujícím na vady výroku správního rozhodnutí. Uvedl, že povinnosti stanovené v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu se promítají v odůvodnění rozhodnutí, nikoliv ve výroku. Absence odkazu na uvedené ustanovení ve výroku tak nemůže zakládat nezákonnost rozhodnutí. Samotné odůvodnění sankce je přitom dostatečné. Vadu výroku nezpůsobuje ani uvedení odkazu na § 10 zákona o silničním provozu bez specifikace konkrétního odstavce, jelikož tento byl ve výroku odcitován. Popis přestupkového jednání, místa, času a způsobu jeho spáchání ve výroku pak vyhovuje požadavkům na určitost a nezaměnitelnost. Jelikož absence dopravní nehody není znakem skutkové podstaty, ale podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla, nemusí být tato skutečnost uvedena ve výroku. Za dostatečný označil soud rovněž popis skutku v oznámení o zahájení řízení a nepřisvědčil tomu, že by uvedení čísla účtu v rozhodnutí znamenalo závazné určení způsobu úhrady uložené pokuty a nákladů řízení. Dle krajského soudu se rozhodnutí opírá o dostatečná skutková zjištění. Ze správního spisu bezpečně vyplývá, že řidič vozidla zastavil na chodníku v místě, kde jej vůbec užívat nemohl. Bylo rovněž dostatečně prokázáno, že se v daném místě jedná o chodník. Žalobcem uváděné okolnosti nijak nesnižují společenskou nebezpečnost jednání provozovatele vozidla. Dle zjištěného skutkového stavu se nejednalo ani o přestupek, který bylo možno projednat v blokovém řízení. Správní orgány rovněž nemusely prokazovat absenci následku v podobě dopravní nehody, splnění této podmínky plyne ze správního spisu. Jejich rozhodnutí reflektují konkrétní okolnosti případu a nejsou šablonovitá. Správní orgán správně rozhodoval o sankci dle znění zákona účinného v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil, a správně posoudil příznivost pozdější úpravy. Krajský soud shledal § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu souladný s ústavním pořádkem České republiky vzhledem k nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Dále odmítl, že by znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu bylo v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 i zavinění.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). V ní vyslovil nesouhlas s posouzením krajského soudu stran namítaných vad výroku správního rozhodnutí. Je přesvědčen, že popis skutku „neoprávněně zastavil“ je nedostatečný a neumožňuje jeho subsumpci pod právní normu. Nevyplývá z něj, že k jednání došlo na chodníku, natož že se jednalo o neoprávněné užití chodníku. Krajský soud se navíc odchýlil od vlastní judikatury, aniž by vysvětlil, proč tak činí. Stěžovatel dále namítl, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno, kdy k protiprávnímu jednání došlo. Je v něm pouze vymezeno, kdy se o jednání dozvěděla Městská policie Brno. Řádně není vymezeno ani místo spáchání přestupku. Na označeném místě se nachází i úseky chodníku, na nichž je parkování dopravními značkami povoleno. Místo spáchání přestupku nelze vymezit odkazem na fotografii ve správním spise. Na podporu svých úvah stěžovatel citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu. Dále namítl, že byl správním orgánem omezen na způsobu platby pokuty. Ve výroku byly vymezeny možnosti platby újeji, než stanoví § 163 odst. 3 daňového řádu. Jedná se přitom o zavazující část rozhodnutí. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[4] Nad rámec kasační stížnosti, tedy mimo kasační námitky, stěžovatel, respektive především jeho zástupce, vyjádřili nesouhlas s tím, aby Nejvyšší správní soud vyvěsil jejich osobní údaje na své webové stránky.

[5] V doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 6. 2020 stěžovatel upozornil na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS. 4/20 a ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, jimiž byly postupně zrušeny obě věty § 112 odst. 2 přestupkového zákona pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny. Ve věci je tak třeba použít úpravu prekluze přestupku dle přestupkového zákona, která je pro stěžovatele příznivější. Při její aplikaci došlo k prekluzi ke dni 22. 8. 2016, protože přestupek byl spáchán dne 21. 8. 2015, ale řízení o něm bylo zahájeno až dne 31. 1. 2017, tedy více než rok od spáchání údajného přestupku. Námitku prekluze přitom stěžovatel uplatnil již při jednání před krajským soudem. Nadto lze tuto uplatnit i v řízení o kasační stížnosti.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozhodnutí správního orgánu, své rozhodnutí, vyjádření k žalobě a rozsudek krajského soudu ve věci. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ve vyjádření k doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 6. 2020 odkázal na rozsudek ze dne 15. 5. 2020, č. j. 9 As 142/2018 - 52, v němž měl Nejvyšší správní soud posuzovat totožnou situaci, jako je ta v právě projednávané věci, neboť i tam nabylo rozhodnutí o odvolání právní moci před účinností přestupkového zákona. To je i důvodem, proč na daný případ nedopadají závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46. Připustil však existenci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 1 As 239/2018 - 45, v němž bylo o totožné věci

rozhodnuto odlišně. Pokládá proto za žádoucí předložení dané věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

V.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Primárně ovšem zohlednil závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20. Postupoval tedy stejně jako v rozsudcích ze dne 2. 7. 2020, č. j. 1 As 239/2018 - 45, a ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 148/2018 - 51, jejichž závěry pro posuzovanou věc plně přebírá. V důsledku toho posoudil kasační stížnost jako důvodnou.

[8] V nyní projednávané věci se dle správního orgánu stěžovatel dopustil správního deliktu, když jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v neoprávněném zastavení zjištěném dne 21. 8. 2015 v 10:41 hodin. Oznámení o zahájení řízení o tomto správním deliktu bylo stěžovateli doručeno dne 31. 1. 2017.

[9] Dle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že *[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Dle odstavce 3 daného ustanovení v témže znění [o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*

[10] Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti nový přestupkový zákon, který sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky dle předchozí právní úpravy). V § 30 písm. a) stanovil jednotnou lhůtu k projednání přestupku: *[p]romlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Za přestupek spáchaný stěžovatelem je dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu možné uložit pokutu až do výše 10 000 Kč.*

[11] Dle § 112 odst. 1 přestupkového zákona platí, že *[n]a přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*

[12] Při izolovaném posouzení se jeví úprava zániku odpovědnosti za uvedený správní delikt (přestupek) příznivější dle přestupkového zákona. Uvedené ustanovení však není možné chápat izolovaně, ale je nutné je chápat v kontextu celého přestupkového zákona.

pokračování

[13] Dle § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020 přitom platilo, že *[u]stanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Dle této právní úpravy tak odpovědnost za správní delikt stěžovatele nemohla zaniknout dříve, než by zanikla dle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017. Úprava dle přestupkového zákona tak pro stěžovatele nemohla být příznivější právní úpravou.

[14] Ústavní soud nicméně nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil větu první § 112 odst. 2 přestupkového zákona dnem vyhlášení tohoto nálezu ve sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 26. 2. 2020. V uvedeném nálezu přitom konstatoval, že *trestností činu* trestněprávní nauka a judikatura rozumí možnost, že pachatel určitého trestného činu bude uznán vinným a bude mu uložen trest či vyvozena trestní odpovědnost. Pod takto vymezený pojem *trestností činu* tedy spadají otázky jejího vzniku, trvání i zániku. Ve světle těchto závěrů je nutno pod pojem *trestnost* zahrnout rovněž úpravu prekluzivních lhůt vedoucích k zániku odpovědnosti za delikt, který způsobuje jednou provždy zánik práva státu na potrestání pachatele. Je proto nutné posoudit, zda je pro stěžovatele příznivější úprava zániku odpovědnosti dle přestupkového zákona.

[15] Zrušení první věty § 112 odst. 2 samo o sobě nemělo přímý dopad do práv stěžovatele, neboť dle znění účinném od 26. 2. 2020 nadále platilo, že *[o]dpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona* (jde o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt; srov. bod 71 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19).

[16] Nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, však Ústavní soud zrušil pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny i citovanou zbývající část § 112 odst. 2 přestupkového zákona, a to dnem vyhlášení nálezu ve sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 22. 7. 2020, a to s tímto odůvodněním (body 21-24, důraz přidán):

„V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu „trestnost“ v čl. 40 odst. 6 větě první Listiny. Dospěl zde k závěru, že v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábne, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuální. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak dít jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její

účinností. Ustanovení čl. 40 odst. 6 věta první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zpřísnění trestnosti. V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užití pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. S tímto zrušeným ustanovením úzce související nyní napadené ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavní soud posoudit z hlediska jeho ústavní konformity nemohl, neboť byl vázán petitem tehdejšího návrhu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/19.

Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. náleze ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.

Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.

Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí 'trestnosti' ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán

pokračování

za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a lze vystačit s oporou jeho § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.“ Závěry nálezu Ústavního soudu plně dopadají i na nyní posuzovanou věc.

[17] Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. Uplynutí prekluzivní doby je přitom vadou, pro kterou soud zruší rozhodnutí správních orgánů z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, č. 845/2006 Sb. NSS).

[18] Za této situace je pro stěžovatele úprava zániku odpovědnosti za správní delikt dle přestupkového zákona příznivější právní úpravou. Jak již bylo uvedeno, dle § 30 přestupkového zákona činí promlčecí doba 1 rok za správní delikt stěžovatele, na rozdíl od dvou let dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 112 odst. 2 přestupkového zákona nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit, neboť již není s ohledem na zásah Ústavního soudu součástí právního řádu. V daném případě nenastala ani žádná skutečnost či událost dle § 32 přestupkového zákona, která by uvedenou lhůtu přerušovala nebo stavěla. První takovou skutečností bylo až oznámení o zahájení řízení o přestupku. To však nastalo až dne 31. 1. 2017. K zániku odpovědnosti za stěžovatelem spáchaný správní delikt dle přestupkového zákona však došlo již dne 22. 8. 2016.

[19] K uplynutí prekluzivní doby je soud povinen přihlížet dle § 109 odst. 4 s. ř. s. *ex officio* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89). Shledal-li tedy soud, že k prekluzi odpovědnosti za spáchané správní delikty (přestupky) došlo, nezbyvá mu, než rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů zrušit. Pokud by tak neučinil, muselo by být jeho rozhodnutí zrušeno Ústavním soudem (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 467/18 ze dne 2. 7. 2019, nebo sp. zn. IV. ÚS 3062/14 ze dne 27. 5. 2015). V projednávané věci pak bylo nadbytečné zabývat se dalšími kasačními námitkami.

[20] K údajným odlišnostem v judikatuře Nejvyšší správní soud uvádí, že tyto jsou způsobeny odlišnou právní úpravou, která byla účinná v době vydání jednotlivých rozhodnutí. Zatímco v době vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 142/2018 - 52, Ústavní soud dosud nezrušil § 112 odst. 2 větu druhou přestupkového zákona, v době vydání rozsudků č. j. 1 As 239/2018 - 45 a č. j. 1 As 148/2018 - 51 již

Ústavní soud nálezem sp. zn. Pl. ÚS 4/20 rozhodl o zrušení celého ustanovení. Jelikož v projednávaném případě soud rozhoduje za stejné situace, jako rozhodoval první senát, a dospěl k totožnému závěru, tedy že došlo k zániku odpovědnosti za projednávaný správní delikt, není důvodné věc předkládat rozšířenému senátu. Jak navíc konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 148/2018 - 51, závěry vyjádřené v rozsudku čj. 9 As 142/2018 - 52 lze s ohledem na právní názory vyjádřené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/20 považovat za překonané.

[21] Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku

[22] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů v řízení o žalobě i o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl v řízení úspěch, má proto právo na náhradu nákladů v plné výši. V řízení o žalobě stěžovatel vynaložil soudní poplatek 3 000 Kč. Dále má stěžovatel právo na náhradu nákladů právního zastoupení za tři úkony ve věci (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání) dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3 100 Kč za úkon (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky]. Dále má stěžovatel právo na náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem DPH. Žalovaný je tak povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení o žalobě celkem 13 200 Kč.

[23] V řízení o kasační stížnosti stěžovatel vynaložil soudní poplatek 5 000 Kč. Dále má stěžovatel právo na náhradu nákladů právního zastoupení za dva úkony ve věci (sepsání kasační stížnosti a jejího doplnění ze dne 24. 6. 2020) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 3 100 Kč za úkon (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky]. Dále má stěžovatel právo na náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem DPH. Žalovaný je tak povinen zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti celkem 11 800 Kč. Celkem za obě řízení je tak žalovaný povinen zaplatit stěžovateli 25 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce stěžovatele

[24] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu v případě téhož advokáta již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017, či sp. zn. 9 As 413/2018.

pokračování

Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, a zdejší soud odkazuje na relevantní písemnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu